

Maaïke Meijer (66) kan zich nog steeds kwaad maken. Vooral als het gaat om vrouwen die zich aanpassen en niet hun plek opeisen. “Verlegenheid is vrouwenziekte nummer één”, zegt de voormalig hoogleraar genderstudies.

TEKST CAROLINE BUIJS FOTO'S MERLIJN DOOMERNIK

Blijf werken ook als je ouder wordt

Les 1

Geef kinderen het gevoel dat ze nodig zijn

“Als kind vond ik het leven niet problematisch. Ik struinde graag door de natuur en speelde veel met jongens. Ik kon met welbehagen in korte broek lopen en naar mijn krachtige benen kijken. Het was een schok toen ik ontdekte dat ik een meisje was, ik beschouwde mezelf als *beyond gender*. Van mijn ouders mocht ik veel. Zo vatte ik toen ik een jaar of zeven was het plan op om in mijn eentje van Eindhoven naar Bergeijk te lopen, waar mijn oom en tante een boerderij hadden. Na een kilometer of achttien kwam mijn vader me achterna op de brommer om te kijken of alles goed ging: ik zat aan de

kant van de weg baarsjes te vangen, daarna liep ik weer verder. Zodra ik in Bergeijk aankwam, ging ik meteen touwtje springen met mijn nichtjes. Dan zeiden de volwassenen: ‘Nou, zij kan er wat van’ en was ik heel trots.

Het fysieke boerenwerk vond ik leuk: iedereen hielp mee en dat was erg gezellig. Ik heb toen enorme waardering gekregen voor gezinnen waar kinderen ook iets moeten doen, dat voelde helemaal niet als kinderarbeid omdat het zo hartelijk ging – het was groepswarmte. Die periode is voor mij vormend geweest. Het gaf een gevoel van gezamenlijke verantwoordelijkheid: wij waren nodig. Ik denk dat het voor moderne kinderen heel moeilijk kan zijn om niet nodig te zijn, maar wel je ouders gelukkig te moeten maken. Ga er maar aan staan. Je kunt beter zeggen: ‘Jongens, die bieten moeten vanavond van het veld en daarna gaan we lekker spek eten.’”

Les 2

Overwin je handicap

“Het leven werd een stuk moeilijker toen op mijn elfde mijn vader overleed. Mijn moeder was heel ongelukkig en viel af en toe bijna over de rand van verdriet en eenzaamheid.

Psychische hulp bestond toen nog niet en ik dacht dat ik mijn moeder gelukkig moest maken; het was mijn schuld wanneer ze zo verdrietig was. Mijn moeder noemde me het zonnetje in huis en dat moest ik van mezelf waarmaken.

Ik paste me de hele tijd aan mijn moeder aan, ik probeerde alles goed te doen en daardoor raakte ik mezelf kwijt. De relatie met mijn moeder benam mij letterlijk de adem; ik ging ontzettend stotteren. ►